

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Libertas constituta est à Felice III. in eo ut Ecclesia sinatur uti legibus suis, in caussis Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

Capitularibus Regum, & in Tabulis antiquis. Quin & privilegia monasteriorum concessa, quibus ab Episcoporum iurisdictione eximerentur, Libertates monasteriorum dicebantur; ut patet ex Marculfo, & ex ipsius Libertatum tabulis; & apud recentiores Græcos eodem sensu dicuntur monasteria libera, sive ἡλιότης καὶ αὐτοκράτορα, in Constitutione Alexij Comneni. Sed de Libertatis illo genere, quo personarum & rerum immunitas Ecclesiæ concessa continetur, Tomo secundo copiosè disputabitur.

IV. Succedit alia libertatis ecclesiastica significatio, quam à Felice III. primùm assertam Gregorius VII. ad plures articulos extendit, ut mox dicam. Sed prius expendenda est Felicis sententia, qui libertatem in eo constituit, ut Ecclesia finatur uti legibus suis in causis Dei. Agebatur de Petro Alexandrino Episcopo ob hæresim Eutychianam damnato, & de Acacio Constantinopolitanum, quem Felix à communione sua repulerat, quod absque sedis apostolica mandato Petrum anathemate solvisset. Legatis ob eam rem in urbem regiam missis, à Zenone violatis, Felix de contumelia illata conqueritur, suadetque Principi ut acquiescat damnationi Perri & Acacij: *Puto, inquit, quod vobis sine ulla dubitatione sit utile, si Ecclesiam Catholicam vestri tempore principatus finatis uti legibus suis, nec libertati ejus quemquam permittatis obstatere, que regni vobis restituit potestatem.* (Scilicet Basilisco tyranno ab Orthodoxis repulso) Certum est enim hoc rebus vestris esse salutare, ut cum de causis Dei agitur, juxta ipsius constitutum, regiam voluntatem Sacerdotibus Christi studeatis subdere, non preferre, & sacrosancta per eorum presules discere potius quam docere, Ecclesiæ formam sequi, non huic humanitus sequenda iura præfigere, neque ejus sanctionibus velle dominari; cui Deus voluit clementiam tuam pie devotionis colla submittere; ne dum mensura cœlestis dispositionis exceditur, eatur in consumeliam disponentis. Totum locum consultò descripsi; quia graviter officij sui Principes admonet, ne cum de fidei negotiis agitur, auctoritate sua, quæ in Ecclesiæ subdium illis data est, decretis apostolicæ sedis renitantur, atque ita sibi humanarum rerum fastigium noverint esse commissum, ut tamen ea quæ divina sunt, per dispensatores divinitus attributos percipienda non ambigant.

V. Certissima est ergo regula quam Felix prescribit, libertatem Ecclesiæ in eo versari, ut legibus suis utatur in causis Dei. Sed Gregorius VII. eam libertatem ad certa quædam disciplina capita extendit. Vnde

factum ut Sacerdotium & Imperium inter se commissa sint, populique Christiani in Europa dirissimis & diuturnis bellis lugubriter attriti, cum Gregorius pro libertate Ecclesiæ restituenda, & Henricus Imperator pro iuribus Imperij retinendis, contendenter. Libertas à Gregorio vindicata, Principes ab episcopatum investituris arcebant: quæ deinde porrecta fuit ad eas immitates significandas quæ omnem omnino in personas & res ecclesiasticas auctoritatem Principibus adimunt. Gregorius VII. in dissidio cum Henrico passim libertatem Ecclesiæ obtendit: *Nobilissima esse dignoscitur, multo tempore pro libertate sanctæ Ecclesia decertare, quam misericordia ac diabolice servituti subjacere.* Eadem sententia Paschalis II. respondit, apud Sugerium, Legatis Henrici, qui Investiturarum usum retinere volebat, *Ecclesiam pretioso sanguine Iesu Christi Ludovici redemptam, & liberam constitutam, nullo modo ancillari oportere.* Goffridus Vindocinensis multis est in ea controversia, & commendat libertatem Ecclesiæ, quam profectam contendit à Christo, hac collectione quæ fortasse laborat vitio synonymiæ: *Quando Ecclesia seculari potestati subjicitur, que ante dominam erat, ancilla efficitur, & quam Christus Dominus dictavit in cruce & quasi propriis manibus de suo sanguine scripsit, chartam libertatis amittit. Hanc enim libertatis chartam Christus vindicavit in cruce, & sue sponsæ Ecclesiæ per semetipsum dedit; ut homines alios per peccatum factos diaboli servos, ipsa libera liberos & Dei filios faceret & suos, qui sibi diligenter servirent, & tangnam bona matri devoti filii humiliter obedirent.* Attamen sapienter monuit idem Goffridus his contentionibus minui libertatem Ecclesiæ, ideoque maximè vendum ne nimis præfractæ exigatur: *Nam Rex & Romanus Pontifex, cum unus contra alium, alter pro Regni consuetudine, alter pro Ecclesiæ libertate, erigitur, regnum illam consuetudinem obtinere non potest, nec poterit, & Ecclesia sue libertatis amittit plurimum.* Infrā: *Habeat Ecclesia suam libertatem; sed summopere caveat, ne dum nimis emunxerit, eliciat sanguinem, & dum rubiginem de vase conatur eradicare, vas ipsum frangatur.*

VI. Imminuta esset libertas Ecclesiæ, si à Principe secularium imperio libera, ab Episcopis iniqua servitute premeretur. Quare Synodus Ephesina Oecumenica libertatem Ecclesiæ in veterum canonum & antiquæ consuetudinis observatione collocavit adversus Antiochenum Patriarcham, cum de Cyprii Episcopis controversia incidisset. Etenim Ioannes Antiochenus, post obitum Troili Episcopi Constantiaz, (quæ

Q. iiij

Greg. L. 9. ep. 3.

Sugerius in vita Ludovici.

Goffridus in opusculis, ad Callixtum Papam, cap. 6.

Felicis ad Zenon.
Augst. edit. a R.
P. Simondo in
App. Cod. Theo-
d. pag. 118.

Vita S. Le-
onis p. 100 in
plana.

Vita S. Le-
onis p. 10